19 Μαΐου 2021

Η Λίντα-Κάρολ από το Τέξας βρήκε τη μητέρα της στην ορεινή Ναυπακτία -Μια ιστορία υιοθεσίας και επανένωσης

/ Γενικά Θέματα



Υιοθετήθηκε στην Αμερική και πέρασε έξι δεκαετίες της ζωής της, πιστεύοντας πως η μητέρα της πέθανε στη γέννα.



Η Λίντα Κάρολ με τη βιολογική της μητέρα, Χαρίκλεια

Η Λίντα-Κάρολ είναι ένα από τα χιλιάδες παιδιά που γεννήθηκαν στην Ελλάδα τη δεκαετία του ’50 και που, μέσα από ομιχλώδεις –και συχνά παράνομες- συνθήκες, δόθηκαν για υιοθεσία στην Αμερική. Μεγάλωσε με πολλή αγάπη και φροντίδα στο Χιούστον του Τέξας. Γνώριζε για την καταγωγή της όσα ήξεραν και οι θετοί της γονείς: ότι υιοθετήθηκε όταν ήταν 8 μηνών από το Βρεφοκομείο Αθηνών, ότι το όνομά της ήταν Ευτυχία (δεν ήξερε όμως καν πώς προφέρεται) και πως πιθανότατα η μητέρα της πέθανε στη γέννα της. Η αλήθεια όμως ήταν αρκετά διαφορετική: η βιολογική της μητέρα όχι μόνο ήταν εν ζωή, αλλά και δεν την ξέχασε ποτέ. Αυτή είναι η ιστορία του πώς η Λίντα–Κάρολ από το Τέξας βρήκε τις ρίζες, τη μητέρα, αλλά και την ευρύτερη οικογένειά της στην ορεινή Ναυπακτία.

«Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου ήξερα πως είμαι υιοθετημένη. Οι θετοί μου γονείς, άλλωστε, πάντα μου έλεγαν την αλήθεια για όλα –και είχαν δίκιο. Όταν ένα

παιδί γνωρίζει πως ό,τι και αν συμβεί εσύ του λες πάντα την αλήθεια, τότε χτίζεις μαζί του μια σχέση που τίποτα δεν μπορεί να την κλονίσει. Δεν ένιωσα ποτέ ούτε

περιθωριοποιημένη ούτε στιγματισμένη».



Η πρώτη φωτογραφία της Ευτυχίας, όταν ήταν 4 μηνών



Το διαβατήριο της για να ταξιδέψει στην Αμερική

«Οι γονείς μου με υιοθέτησαν όταν ήμουν 8 μηνών, με τη βοήθεια ενός Έλληνα ιερέα και μιας οργάνωσης, της POGO (Parents of Greek Orphans). Ο ιερέας, μαζί με δύο δικηγόρους πίσω στην Ελλάδα, διοχέτευσαν στο Σαν Αντόνιο και στις γύρω περιοχές του Τέξας, γύρω στα 70 με 90 παιδιά. Οι γονείς μου δεν γνώριζαν πολλά για τη βιολογική μου οικογένεια και όσα ήξεραν ήταν πληροφορίες από τον Έλληνα δικηγόρο στην Αθήνα που χειρίστηκε την υιοθεσία μου. Σύμφωνα, λοιπόν, με αυτόν είχα γεννηθεί πρόωρη, ούτε 2 κιλά. Πιθανότατα η μητέρα μου πέθανε στη γέννα και εγώ στάλθηκα απευθείας από το νοσοκομείο στο ορφανοτροφείο –αυτή ήταν η εκδοχή του. Τα επίσημα χαρτιά που με συνόδευαν από το ορφανοτροφείο έγραφαν

ότι το όνομά μου είναι Ευτυχία και ότι ήμουν βρέφος αγνώστων γονιών. Αργότερα έμαθα πως τίποτα από αυτά δεν ήταν αλήθεια…

Γνώριζα λοιπόν ότι είμαι Ελληνίδα, ότι το όνομά μου είναι Ευτυχία και ότι οι θετοί γονείς μου με υιοθέτησαν από το Βρεφοκομείο Αθηνών. Οι γονείς μου βέβαια, που δεν ήξεραν ελληνικά, δεν είχαν ιδέα πώς προφέρεται το όνομα Ευτυχία. Με ονόμασαν Linda Carol. Μόνο όταν ξεκίνησα να ψάχνω τη βιολογική μου οικογένεια έμαθα την προφορά, αλλά και το τι σημαίνει η λέξη «ευτυχία». Το αγαπώ το όνομά μου, και ιδιαίτερα την ετυμολογία του. Πλέον, όχι μόνο η ελληνική μου οικογένεια, αλλά και οι φίλοι μου και ο άντρας μου, με φωνάζουν Ευτυχία –δεν μπορώ να

θυμηθώ από πότε ο σύζυγός μου έχει να με αποκαλέσει Linda Carol!».



Το 1961, σε ηλικία 3 ετών, η Λίντα – Κάρολ πήρε και επίσημα την αμερικανική

υπηκόοτητα

«Οι θετοί μου γονείς ήταν υπέροχοι, ευγενικοί και στοργικοί Χριστιανοί. Πραγματικά, μου χάρισαν μια υπέροχη παιδική ηλικία και μια υπέροχη ζωή. Ως μοναχοπαίδι ένιωθα πολύ κοντά τους, περισσότερο ενδεχομένως από όσο μπορεί να νιώθουν άλλα παιδιά με τους βιολογικούς τους γονείς. Μεγαλώνοντας, δεν μπορώ να πω ότι ένιωθα ιδιαίτερους δεσμούς με την Ελλάδα, αν και πάντα μου άρεσε να πηγαίνω σε ελληνικά φεστιβάλ και ιδιαίτερα το ελληνικό φαγητό. Αλλά επειδή ήμουν πραγματικά ευτυχισμένη δεν ένιωθα πως λείπει κάτι από τη ζωή μου. Μεγαλώνοντας, γνώρισα και παντρεύτηκα τον άντρα μου, τον Μπομπ, και αποκτήσαμε και δυο παιδιά, την Χέδερ και τον Τζάστιν. Οι γονείς μου τα λάτρεψαν τα εγγόνια τους και δεν χρειάστηκε να τα αφήσω ούτε για μια στιγμή στον παιδικό σταθμό ή σε babysitter –ήταν πάντα εκεί να τα προσέχουν. Δυστυχώς και οι δύο οι γονείς μου τα τελευταία τους χρόνια έπασχαν από άνοια… Ο πατέρας μου πέθανε το 2015 και η μητέρα μου το 2017. Μετά από την απώλεια της μητέρας μου ένιωσα σαν να είμαι και πάλι ορφανή. Οι μόνοι συγγενείς αίματος που είχα και γνώριζα ήταν τα παιδιά μου. Τότε λοιπόν αποφάσισα να ψάξω, μήπως και βρω την βιολογική μου οικογένεια. Αναρωτιόμουν αν υπήρχε κάποιος στη μακρινή Ελλάδα που να μοιάζει με μένα, να συμπεριφέρεται όπως εγώ, να έχει το ίδιο ταλέντο με μένα στη μουσική… Κυρίως όμως αναρωτιόμουν: υπάρχει άραγε μια οικογένεια

στην οποία ανήκω και εγώ;».



Η Λίντα – Κάρολ σε ηλικία 5 ετών με τους γονείς της, Τζέιμς και Ρουθ Φόρρεστ

«Ήμουν πολύ τυχερή στην αναζήτησή μου. Το πώς εξελίχθηκαν όλα τόσο γρήγορα ήταν σαν θαύμα –οι περισσότερες αντίστοιχες έρευνες διαρκούν χρόνια, μπορεί και ολόκληρες δεκαετίες. Εγώ βρήκα την βιολογική μου οικογένεια μέσα σε 3 μήνες! Στην αρχή βέβαια δεν είχαν την παραμικρή ιδέα για το πώς έπρεπε να ξεκινήσω την αναζήτησή μου. Επιπλέον, σκεφτείτε πόσο δύσκολο ήταν να ψάχνω από την Αμερική, χωρίς καν να μιλάω ελληνικά. Μίλησα με 2–3 φίλους που είχα από το Σαν Αντόνιο, επίσης Έλληνες υιοθετημένους, αλλά κανείς τους δεν ήξερε να με καθοδηγήσει. Οπότε έκατσα στον υπολογιστή μου και πληκτρολόγησα στην μπάρα αναζήτησης τις εξής λέξεις: «Greek adoptions in the 1950s (ελληνικές υιοθεσίες τη δεκαετία του 1950)». Στα αποτελέσματα εμφανίστηκε ένα άρθρο των New York Times με τον τίτλο: Ιστορίες χαμένων μωρών και κλεμμένων ταυτοτήτων: Ένα ελληνικό σκάνδαλο αντηχεί στη Νέα Υόρκη («Tales of Stolen Babies and Lost Identities: A Greek Scandal Echoes in New York»). Αυτό το άρθρο το εμφάνιζε σε δύο σάιτ. Στο δεύτερο σάιτ, στα σχόλια, υπήρχε και ένα σχόλιο από τον γιο του ιερέα που είχε μεσολαβήσει στην δική μου υιοθεσία! Επικοινώνησα μαζί του αλλά δεν είχε να μου δώσει περισσότερες πληροφορίες από αυτές που ήδη είχα. Γνώριζε

όμως μια καθηγήτρια την Gonda Van Steen -νεοελληνικής και βυζαντινής ιστορίας, γλώσσας και λογοτεχνίας-, η οποία ερευνούσε αυτές τις υιοθεσίες και με παρότρυνε να επικοινωνήσω μαζί της.

Η νονά μου με πήρε από την αγκαλιά της μητέρας μου και με πήγε στην αστυνομία χωρίς να της πει τίποτα

Πράγματι, επικοινώνησα μαζί της και με βοήθησε ώστε να πάρω τον φάκελό μου από το Βρεφοκομείο Αθηνών. Εκείνη την περίοδο ήταν και η ίδια στην Ελλάδα για την έρευνά της και μου μετέφρασε μια δισέλιδη επιστολή του Ορφανοτροφείου, καθώς και 9 σελίδες εγγράφων που συνόδευαν την επιστολή. Τότε ήταν που μάθαμε πως όσα είχε πει ο δικηγόρος στους θετούς μου γονείς ήταν ψέματα. Είχα μπει στο ορφανοτροφείο ως Ευτυχία Νούλα, εξώγαμη κόρη της Χαρίκλειας Νούλα από τη Στράνωμα (χωριό της Ναυπάκτου). Με είχε παραδώσει στην ελληνική Αστυνομία η νονά μου, η οποία ισχυρίστηκε πως η μητέρα μου με άφησε στο κατώφλι της και πως φοβάται ότι, αν με πάει πίσω σε αυτήν, θα μ’ εγκαταλείψει ξανά. Αυτό βέβαια δεν ίσχυε. Όπως έμαθα αργότερα, η νονά μου έπεισε τη μητέρα μου να πάει στην Αθήνα, με το πρόσχημα πως θα της βρει δουλειά, ενώ στην πραγματικότητα την είχε δωροδοκήσει ο προπάππους μου, για να με ξεφορτωθεί. Η νονά μου λοιπόν με πήρε από την αγκαλιά της μητέρας μου και με πήγε στην αστυνομία χωρίς να της πει τίποτα. Στη συνέχεια, επέστρεψε στο χωριό και δεν είπε ποτέ τίποτα σε κανέναν για το τι ακριβώς έκανε, ενώ η μητέρα μου αγνοώντας το τι έχει συμβεί έμεινε για εννέα μήνες άστεγη στην Αθήνα.

Αφού λοιπόν μεταφράσαμε τα χαρτιά, η Gonda Van Steen επικοινώνησε με τον πρόεδρο του χωριού Στρανώνα, τον Κωνσταντίνο Νούλα, ο οποίος, όπως αποδείχτηκε, είναι ξάδερφός μου! Όταν του εξήγησε για ποιον λόγο τον έχει καλέσει, ο Κωνσταντίνος αναφώνησε: «Θεέ μου, πρέπει να είναι η χαμένη κόρη της Χαρίκλειας, η Ευτυχία!» Ήξερε το όνομά μου και ήταν πλέον φανερό πως η μητέρα μου δεν με είχε ξεχάσει. Επίσης ο Κώστας ρώτησε την Gonda: «Μα γιατί δεν πήρε τηλέφωνο η ίδια η Ευτυχία;» Τότε η Gonda του απάντησε ότι η Ευτυχία δεν μιλάει ελληνικά και ο Κώστας εξεπλάγην: «Τι εννοείς δεν μιλάει ελληνικά; Δεν είναι στην Ελλάδα;» Δεν τους είχε περάσει ποτέ από το μυαλό πως δεν ήμουν εδώ και τους έκανε φοβερή εντύπωση όταν έμαθαν πως με είχαν υιοθετήσει Αμερικανοί.

Δεν είχα την προσδοκία ότι θα βρω τη βιολογική μου μητέρα, καθώς ο δικηγόρος που είχε διευθετήσει την υιοθεσία μου είχε πει στους θετούς μου γονείς πως πέθανε στην γέννα. Είχα, όμως, την ελπίδα ότι θα βρω κάποια μέλη της οικογένειάς μου –ίσως αδέρφια, θείους και ξαδέρφια. Ακόμα, όμως, και όταν έμαθα το όνομα της μητέρας μου, δεν ήξερα αν την έχω προλάβει ζωντανή ή ήταν πλέον

αργά... Επίσης, δεν ήξερα αν ήθελε να με συναντήσει. Περίμενα με μεγάλη αγωνία καθετί νεότερο από την Ελλάδα. Και όταν φυσικά ήρθαν τα νέα ήταν πολύ καλύτερα από όσο μπορούσα ποτέ να φανταστώ».

«Το ότι η μητέρα μου είναι εν ζωή το έμαθα από ένα mail της Gonda. Μου έγραφε ότι, όπως έμαθε από τον ξάδερφό μου, τον Κωνσταντίνο, είναι 79 χρονών και είναι καλά στην υγεία της. Ότι παντρεύτηκε, αλλά δεν απέκτησε άλλα παιδιά. Ότι ήμουν το μοναχοπαίδι της και ότι ποτέ δεν με ξέχασε. Εγώ βέβαια είχα ήδη αρχίσει να κλαίω, όταν διάβασα ότι έχω έναν ξάδερφο. Και όταν είδα ότι η μητέρα μου είναι ζωντανή και ότι δεν με ξέχασε ποτέ, τότε πλέον έκλαιγα με λυγμούς και τα δάκρυα έτρεχαν στο πρόσωπό μου χωρίς σταματημό. Ήμουν το μοναχοπαίδι της, τα δικά μου παιδιά ήταν τα μοναδικά της εγγόνια. Ύστερα από λίγες μέρες, μίλησα με τη μητέρα μου στο τηλέφωνο, με τη βοήθεια δικών της φίλων από το χωριό, που μας βοήθησαν στη μετάφραση. Και μια εβδομάδα μετά, ταξίδεψα στην Ελλάδα μαζί με την κόρη μου τη Χέδερ, για να συναντήσω τη μητέρα μου και την υπόλοιπη οικογένεια.

> ***Κατά τη διάρκεια της πτήσης έψαξα να βρω πώς μεταφράζεται το «Hello, mother». Το βρήκα ως «χαίρετε μητέρα» και το έλεγα ξανά και ξανά, ελπίζοντας πως το προφέρω σωστά.***

Για να είμαι ειλικρινής είχα άγχος για αυτήν την πρώτη συνάντηση. Ήταν λίγο τρομακτικό το γεγονός ότι θα πήγαινα σε μια άλλη χώρα, να συναντήσω ανθρώπους που δεν ήξερα. Επίσης, δεν μιλούσα τη γλώσσα τους. Η μόνη λέξη που ήξερα ήταν το «ώπα», οπότε κατά τη διάρκεια της πτήσης έψαξα να βρω πώς μεταφράζεται το «Hello, mother». Το βρήκα ως «χαίρετε μητέρα» και το έλεγα ξανά και ξανά, ελπίζοντας πως το προφέρω σωστά.

Καθώς το αεροπλάνο προσέγγιζε την έξοδό μας άρχισα να ιδρώνω, παράλληλα να κρυώνω, να τρέμω, να νιώθω ναυτία. Αναρωτιόμουν πώς θα είναι η συνάντηση. Θα είναι αμήχανη; Περίεργη; Πώς θα νιώσω για τη μητέρα μου, θα είναι σαν ξένη; Ευτυχώς με το που κατέβηκα από το αεροπλάνο ένιωσα καλύτερα. Πήραμε τις αποσκευές μας και κατευθυνθήκαμε προς την έξοδο. Εκεί είδα τον ξάδερφό μου, που τον αναγνώρισα από το Facebook. Αμέσως με πήρε αγκαλιά. Και μετά, με οδήγησε σε μια μικροκαμωμένη γυναίκα, με βαμμένα ξανθά μαλλιά, που κρατούσε μια τεράστια ανθοδέσμη και μου είπε: «Και εδώ είναι η μητέρα σου». Μου έδωσε τα λουλούδια και αμέσως με πήρε στην αγκαλιά της, πριν καν προλάβω να της το «Χαίρετε μητέρα».

Κλαίγαμε και οι δύο, η μια κρατούσε την άλλη και η μητέρα μου έλεγε συνέχεια

«παιδάκι μου» και «αγάπη μου». Μαζί τους ήταν και η μικρότερη αδερφή της, η θεία Γεωργία, καθώς και ο άντρας της, ο Κώστας, ενώ είχαν φέρει και τον εγγονό τους τον Γιώργο, που τότε ήταν 15 χρονών και μιλούσε πολύ καλά Αγγλικά, ώστε να μας βοηθήσει στη μετάφραση. Δεν είχα δηλαδή κανέναν λόγο να αγχώνομαι. Από την πρώτη στιγμή που τους γνώρισα, από την πρώτη στιγμή που τους αγκάλιασα δεν ένιωσα ποτέ άβολα ή ξένα ή παράξενα. Ένιωσα από την αρχή πως είναι η οικογένειά μου».



«Κλαίγαμε και οι δύο, η μια κρατούσε την άλλη και η μητέρα μου έλεγε συνέχεια

“παιδάκι μου” και “αγάπη μου”»

«Όλα αυτά συνέβησαν τον Ιούνιο του 2017 και έκτοτε δεν μπορώ να μείνω μακριά από την Ελλάδα. Αυτή τη στιγμή ετοιμάζω το 27ο ταξίδι μου στην πατρίδα μας! Αγαπώ την ελληνική μου οικογένεια και με αγαπάνε και αυτοί εξίσου. Εδώ και τρία χρόνια μαθαίνω ελληνικά, αλλά είναι δύσκολη γλώσσα. Ο ανιψιός μου ο Γιώργος με βοηθάει με τις μεταφράσεις και ταξιδεύει μαζί μου ανά την Ελλάδα. Πηγαίνω σε μαθήματα ελληνικών χορών με τη θεία μου. Επίσης έχω ασπαστεί την ορθοδοξία. Ο σύζυγός μου επίσης έχει αγαπήσει την Ελλάδα, αλλά και την οικογένειά μου, και έρχεται όσο πιο συχνά μπορεί και αυτός μαζί μου. Τον Οκτώβριο του 2018 βαφτίστηκε Χριστιανός Ορθόδοξος στο μοναστήρι της Μεταμόρφωσης και μαντέψτε τι όνομα πήρε: Ευτύχιος! Ευτυχία και Ευτύχιος –φαντάζομαι πως αν ποτέ πάρουμε λαχείο θα πρέπει να κερδίσουμε!».



Το 2017 η Ευτυχία και ο άντρας της ανανέωσαν τους γαμήλιους όρκους τους στην πλατεία του χωριού

«Για τις υιοθεσίες των δεκαετιών 1950–60 γνωρίζουμε πλέον πως παραπάνω από 3.200 παιδιά στάλθηκαν στην Αμερική και περίπου άλλα 600 στην Ολλανδία. Πολλές από αυτές τις υιοθεσίες ήταν παράνομες. Σε αυτό το κύκλωμα

συμμετείχαν διευθυντές ορφανοτροφείων, δικηγόροι, γιατροί, νοσοκόμες, ακόμα και ορισμένοι ιερείς. Αδίστακτοι μεσάζοντες, προκειμένου να γεμίσουν τις τσέπες τους, έστελναν τα παιδιά στο εξωτερικό με όσο το δυνατόν λιγότερα έγγραφα μαζί τους, στερώντας τους ουσιαστικά την πρόσβαση στο παρελθόν τους. Για χρόνια αυτές οι υιοθεσίες αποτελούσαν θέμα ταμπού. Πλέον, η όλη ιστορία συζητιέται πιο ανοιχτά, τόσο στην Ελλάδα, στην Αμερική, αλλά και στην παγκόσμια κοινότητα.

Όταν το 2017 βρήκα τη βιολογική μου μητέρα, αλλά και την ευρύτερη οικογένειά μου, αποφάσισα πως θέλω να βοηθήσω και άλλους ανθρώπους που έχουν αντίστοιχες ιστορίες με τη δική μου: να βρουν τις ρίζες τους, αλλά και τις απαντήσεις στα ερωτήματα που ενδεχομένως τους απασχολούν τόσα χρόνια. Έτσι, με τη βοήθεια και άλλων ανθρώπων με τον ίδιο στόχο, το 2019 ίδρυσα τον Μη-Κερδοσκοπικό Οργανισμό The Eftychia Project, που έχει έδρα του στις ΗΠΑ. Ουσιαστικά προσφέρουμε βοήθεια και υποστήριξη, χωρίς χρέωση, σε ανθρώπους που γεννήθηκαν στην Ελλάδα και αναζητούν τις ρίζες τους, αλλά και σε ελληνικές οικογένειες που ψάχνουν παιδιά που δόθηκαν για υιοθεσία. Το βασικό πεδίο της έρευνάς μας είναι οι υιοθεσίες του διαστήματος 1950-1960. Αρχικά εστιάζαμε στις υιοθεσίες της Αμερικής, πλέον, όμως, αναλαμβάνουμε και περιπτώσεις ανθρώπων που δόθηκαν και σε άλλες χώρες. Το 2020 ξεκινήσαμε και τη δωρεάν διανομή DNA kit, προκειμένου να διευρύνουμε τη βάση των ανθρώπων που αναζητούν τις οικογένειές τους. Ήδη μέσω του DNA kit έχουμε δει αποτελέσματα! Καταφέραμε να επανενώσουμε αδέρφια στην Ελλάδα που έμειναν χώρια για επτά δεκαετίες, ενώ στην πραγματικότητα η απόσταση μεταξύ τους ήταν μόλις 80 χιλιόμετρα… Πολύ σημαντική είναι και η υποστήριξη μετά την επανένωση και είναι μέσα στις υπηρεσίες που επίσης προσφέρουμε».

Πηγή: bovary.gr